Живе Слово

Християнський вісник № 2 (2) Лютий 2016

Фонд блаженного священномученика Омеляна Ковча

РІК МИЛОСЕРДЯ

Діла милосердя для душі

(частина 2)

Жорстоким був би той, хто бачив би сліпого над берегом пропасті і не перестеріг би його. Ще жорстокішим є той, хто може спасти свого брата від вічної смерті, а не зробив би цього з лінивства свого (Св. Августин).

Грішника навернути

Коли хтось забруднить свою одежу, то ми звертаємо йому на це увагу, коли однак осквернить свою душу, то дозволяємо йому загинути (Св. Іван Золотоустий). Ной закликав до покаяння перед наступаючим потопом. Розбійник на хресті, що висів по правиці, скартав був свого товариша з лівого боку від розп'ятого Ісуса. Картання подібне до солі, яке пече зранені місця, але очищає і загоює їх. Можна не напоумляти хіба що тоді, коли з цього не буде жодної користі. Так, наприклад, не буде користі з картання зовсім п'яного чоловіка. Можна напоумляти його тільки коли протверезіє. Або ж, як каже мудрий Соломон, «Не докоряй кепкунові, а то він тебе зненавидить, докоряй мудрому, — він тебе полюбить». (Приповідки, 9.8). Напоумляти потрібно в дусі лагідності. Спочатку треба докорити віч-на-віч, тоді при кількох свідках, аж потім звертатись до настоятеля чи священика(пор. Мт.18.16). Якщо би ми хотіли навернути грішника з блудної дороги копаючи і штовхаючи його в спину, то він, напевне, пішов би навмисне у зворотній бік. Подібно є, коли б ми хотіли когось відвернути від злих думок та намірів постійним картанням. Немає нічого цінішого від спасіння душі. Хоч би ти роздав безмірні суми грошей бідним, то це є ніщо в порівнянні з тим, коли навернеш хоч одну грішну душу (Св. Іван Золотоустий).

Кривду терпеливо зносити

Кривду терпеливо зносити від невинно заподіяної нам шкоди приносить користь не тільки нам, але і тому, хто її заподіяв, бо стримує його від ще більших гріхів і спонукає його до усвідомлення своєї несправедливості. Більшість людей, однак, подібні до їжака, який зараз же скручується в клубок коли його торкнутись. Так і люди мають безліч відмовок і оправдань подібно як їжак голок, якими ранить вас, коли ви їх зачіпите хоч би одним словом. Отже, на дрібну зневагу не варто взагалі звертати свою увагу, а боронити себе хіба-що при закиді якогось тяжкого злочину (Св. Франциск Сальський).

> **“ Бог буде бажати від нас рахунку за душі наших ближніх, коли занедбаємо працю над їхнім спасінням (Св. Григорій Великий)**

Образу з серця прощати

Образу з серця прощати означає не чинити помсти, і поводитись з кривдником ввічливо. Йосиф не мстився своїм братам за те, що його продали в рабство, коли мав для цього нагоду. Навпаки, прийняв і обійняв їх, і обдарував щедро. Господь Ісус навчає, що коли прощаємо нашим кривдникам, то і Бог простить нам наші провини(пор.Мр.11.25-26).

Сумного потішити

Сумного потішити можемо тоді, коли розділяємо з ним журбу і помагаємо в його потребі. Хто потішає сумуючих, робить добре діло, подібно як той, хто доглядає за хворими (Св. Григорій Великий). Так потішив Христос вдову з Наїна, коли несли з міста її мертвого сина, і сестер померлого Лазаря, якого згодом воскресив. Потіха в смутку це неначе дощ під час посухи (Св. Іван Золотоустий). Велика то потіха для сумуючого, коли має когось, хто щиро йому співчуває (Св. Амвросій).

За живих і померлих молитися

Св. Павло навчає, що молитва є Богові мила, коли молимося за всіх людей, а передовсім за царів і владу (пор. I Тм.2.1-8). Так само хосенна і спасенна є молитва за померлих, щоб вони звільнилися від гріха(пор. II Макавеїв. 12. 44-46). Авраам заступався до Бога своєю молитвою за Содом та Гомору, Мойсей молився за свій народ, Христос Господь молився перед Тайною Вечерею за своїх учнів і за цілу Церкву, а на хресті — за своїх ворогів. «Коли Господь перебував цілі ночі на молитві, то певно не хотів для Себе нічого випросити, а лише для тебе» (Св. Амвросій). Отже Спаситель є для нас найкращим прикладом про що і за кого маємо щиро молитись.

о. Володимир Вінтонів

Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний

МИЛОСЕРДЯ

«Маленький Ангел» просить вашої допомоги

Андріана Федчик 12 років, жителька с. Неділиська, старанна, жвава, відповідальна і завжди готова прийти на допомогу другу. Зараз потребує вашої допомоги. У цей казково-чарівний різдвяний час хвороба постукала у її двері.

У дівчинки діагностували лейкоз на початковій стадії. Перший курс лікування триватиме 62 дні. Але лікування дороговартісне, і тому «Маленький Ангел» звертається до Вас по допомогу.

Допомогти Андріані Федчак у боротьбі із хворобою можна здійнивши переказ пожертв на реквізити благодійного фонду св. Омеляна Ковча: ПРИВАТБАНК

№ поточного рахунку: 26002060880575
Код ЄДРПОУ: 36848628
МФО: 325321
ТВБВ 10013/02 ФЛОУ АТ «Ощадбанк»
Розрахунковий рахунок: 2600130716795
ЗКПО: 36848628
МФО: 325796

НОВИНИ

Ікони для бійців АТО

Перший всеукраїнський пленер іконописців “Вікно у Небо. Зарваниця-2016” триває зараз у Марійському духовному центрі в Зарваниці.

“Участь беруть 10 художників з різних куточків України: Харкова, Луганська, Волині, Тернополя, Чорткова. Це професійні художники, а четверо з них є заслуженими художниками України. На жаль, художникам із Рівного та Києва не вдалося приїхати у зв'язку з хворобою, — розповідає ініціатор та керівник проекту Микола Шевчук. — Результати буде видно за роботою, але вже можна дещо сказати”.

Отож, метою пленеру було написання ікон, які відповідають канонам Церкви та будуть використані у Богослужінні, говорить чоловік.

“Окрім чудотворних ікон Матері Божої пишемо Архангела Михаїла, Андрія Первозванного, Воскресіння... Усі вони, писані на липовій дошці розмірами 50х70 см, будуть у храмах Тернопільсько-Зборівської архиєпархії.

Також учасники пленеру у Зарваниці створюють ікони-охоронці, для наших вояків на Сході. Це маленькі ікони — їх розміри такі, що якраз вміщаються у солдатську кишеню. На них зображені ангели-охоронці, архистратиг Михаїл. Ці маленькі ікони капелани УГКЦ відвезуть на передову.

http://risu.org.ua/

БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «БЛАЖЕННОГО ОМЕЛЯНА КОВЧА»
Реквізити фонду:
ПРИВАТБАНК
№ поточного рахунку: 26002060880575
Код ЄДРПОУ: 36848628
МФО: 325321
ТВБВ 10013/02 ФЛОУ АТ «Ощадбанк»
Розрахунковий рахунок: 2600130716795
ЗКПО: 36848628
МФО: 325796

Благодійнй Фонд «Блаженного Омеляна Ковча» щиро вдячний редакції «Нова Доба» за постійну підтримку.

Випуск благодійного фонду блаженного о. Омеляна Ковча не підтримує жодної політичної сили.
Редактор випуску «Живе Слово» о. Олег Федишин
Наш сайт: fond-kovch.com.ua
Листи надсилати можна на Zhyve-slovo@ukr.net

ПОЯСНЕННЯ

Богослов'я світла

Чому на перший і другий Святвечір християни несуть «світло» на цвинтар, а сідаючи до святої вечері запалюють на столі свічку?

Перш ніж дати відповідь на це запитання, мусимо спершу розглянути символіку світла в нашому обряді взагалі. Під час кожного богослужіння в українському обряді, чи то св. Літургія, Утреня, Вечірня, Молебень, Акафіст чи яка інша богослужба завжди на Престолі, тетраподі, біля ікон — горить світло свічок чи лампадок, незважаючи на те, чи служба відбувається ввечері, або вночі чи серед білого дня в сонячну погоду.

В часи переслідувань, християни відбували свої богослужби таємно, часто вночі або раннім ранком, в катакомбах чи інших неосвітлених приміщеннях і світло у них використовувалося за прямим призначенням, щоби розігнати темряву. Коли ж гоніння припинялися і християни могли вже звершувати богослужби в білий день, при сонячному світлі, як наприклад ми тепер, дякуючи Богові це робимо, то все одно запалювали свічки і лампадки, але в тому випадку світло вже набувало символічного значення. За своєю природою воно є ознакою ясності, радості, піднесення і святкового настрою, а тому стало частиною християнського богослужіння.

Християнський письменник Тертуліян (223р.) так каже про символіку світла: «В нас ніколи не буває богослужби без світильників. І ми їх уживаємо не тільки тому, щоб розігнати темряву, Літургія служиться в нас і при денному світлі, але й тому, щоб зобразити Христа — Світло Нестворене, без якого ми і опівдні блукали б у темряві». Ісус сам про себе так каже: «Я світло світу. Хто йде за мною, не буде в темряві блукати, а буде мати світло життя» (Ів.8.12). Св. євангелист Іван так описує Бога: «Бог світло, і ніякої темряви в Ньому немає» (Ів.1.5), а про Ісуса Христа каже: «В Ньому було життя і життя було світло людей» (Ів.1.4). Таким чином світло стало символом самого Христа, Його науки і Його присутності між людьми.

Всі ми знаємо, що свічка чи лампадка не тільки світить але й дає тепло, тож запам'ятаймо, що навіть це тепло є також своєрідним символом. Воно символізує Божу любов до нас і нашу любов до Нього. Більше того, свічка, даючи нам з вами тепло і світло, повільно згоряє знищуючи себе, тобто світить своїм коштом, за рахунок своєї жертви, і тим самим пригадує нам не тільки Христову Жертву для нас, але й наш обов'язок жертви по відношенню до Христа. Для кожного християнина тим символом вічного і небесного світла є сам Ісус Христос, а щоби віддати почесть святим іконам, то перед ними ставимо світло, на знак того, що ті, хто зображений на іконах своїм праведним життям, своєю святістю, ніби освітлювали темряву невірства навколо себе. Навіть великий світильник, що висить посередині церкви і називається «панікадило», або як ми ще кажемо «павук», це також символ: він символізує небо, небосхил на якому кожен з нас при кінці світу побачить те «...світло для світу», тобто самого Христа, який прийде судити живих і мертвих... Про символіку світла ми коротко собі пригадали і тепер вже знаємо, що навіть звичайна свічка яка світиться десь в глибині храму може нам багато про що розповісти, або навіть нас повчити. Ми вже згадували вище, що Христос є «світлом для світу...». Різдво ж Христове, це не що інше як прихід на землю до грішних людей того небесного світла, яке було «...справжнім світлом що просвітлює кожну людину і воно прийшло у цей світ» (Ів.1.9). кожна християнська душа з цієї причини радіє невимовною радістю, бо Бог прийшов до людей, Творець прийшов до свого творіння щоби своїм життям заплатити за гріхи людства. Ця наша радість виявляється в наших святкових і урочистих Різдвяних богослужбах, в наших обрядах, традиціях, колядках і навіть в нашому спеціальному християнському привіті «Христос рождається Славімо Його», яким ми ніби розповідаємо і ділимося зі всіма кого зустрінемо тою великою звісткою про народження Божого Сина.

> **Св. євангелист Іван так описує Бога: «Бог світло, і ніякої темряви в Ньому немає» (Ів.1.5), а про Ісуса Христа каже: «В Ньому було життя і життя було світло людей» (Ів.1.4). Таким чином світло стало символом самого Христа, Його науки і Його присутності між людьми.**

З цієї причини кожна християнська сім'я, сідаючи до святої вечері запалює свічку і ставить її на середину стола. Світло свічки ще раз пригадує нам про те, що на землю у вигляді малої дитини прийшло те небесне Світло тобто сам Ісус Христос. Що Він прийшов до кожного з нас, до кожної родини і сім'ї, що те Світло на даний час перебуває разом з нами і в колі нашої сім'ї. Пам'ятаєте, християнський привіт який звучить так: «Христос посеред нас. І є і буде»? Отже це власне один з тих випадків, коли посеред нас є Христос. Про Його присутність нагадує нам світло свічки, а тепло цього вогню символізує безмежну Божу любов до кожного з нас.

Тепер перейдемо до відповіді на питання: чому ж все-таки на перший і другий Святвечір несемо «світло» на цвинтар? Христос прийшов на землю не тільки до живих, але й до тих що вже померли,бо для Нього всі живі, прийшов, щоби кожному з нас своєю смертю на Хресті відчинити двері до Царства Небесного. Тому ми цією радістю, цією новиною хочемо поділитися і з нашими померлими. З цієї причини беремо той символ Христа що ним є світло і ставимо на могилах наших рідних, тим самим ніби сповіщаючи їм, що вже прийшло, вже народилося те неприродне, те небесне Світло, тобто Ісус Христос, на прихід якого століттями чекало людство.

Аналогічно поступаємо і в Надвечір'я Богоявлення, тобто на другий Святвечір. Бо як в день Різдва Христового Бог прийшов до людей у вигляді дитини немовлятка і був положений у яслах вифлеємської стаєнки, так в день Богоявлення Творець неба і землі з'явився людству на Йордані в трьох особах: Бог Отець промовляв з неба, Бог Син приймав хрещення в водах Йордану, а Бог Дух Святий в голубиному вигляді сходив на Нього. З цієї причини і свято називається Богоявленням, бо значить що людству об'явився Бог в Тройці Єдиний, тобто знову те неземне світло завітало до людей, об'явилося людям і своїм явленням скріпило нашу віру і наповнило радістю наші серця.

Тому ми знову ставимо світло на могилах наших рідних і цим ніби пригадуємо їм цю велику подію й ділимося тою великою радістю, а сідаючи до святої вечері запалюємо знову на столі свічку яка символізує те «світло для світу» що у вигляді Пресвятої Тройці з'явилося людству на Йордані.

о. Михайло Романюк

НОВИНИ

«Молитовна естафета»

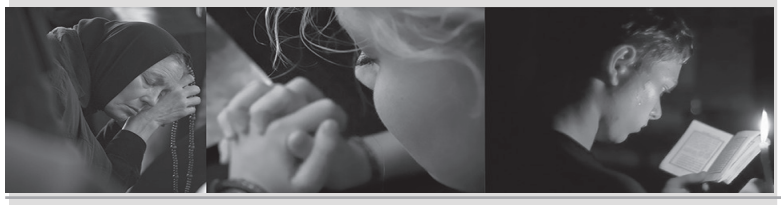

У перемишлянському районі з 3 лютого розпочнеться молитовна естафета по парафіях. Наміреня якої завершення війни в Україні, та молитва за переслідуваних християн у світі.

Під час молитовної естафети на парафії перебуватиме частичка животворящого Хреста Господнього та копія нерукотворного образу. Відтак, кожен учасник матиме змогу прикластись до найбільших реліквій християнства, та щедро зачерпнути Божої Ласки, що покояться у знаках перемоги над гріхом.

З часів початку християнства вороги віри намагались приховати і знищити Хрест на якому помер Христос, адже він є голосом перемоги і торжества Христа. І відразу по розп'ятті Христа юдеї закопали Хрест, а згодом римська влада звела капище богині Венері. Та 326 року імперетриця Олена, мама Констянтина Великого, віднайшла Хрест ГНІХ. 27 вересня — став днем свята Воздвиження Хреста Господнього, символом тріумфу **життя над смертю, віри над переслідуваннями, торжества** Бога над усіма ворогами.

Саме ж дерево хреста не завжди перебувало у спокої та вшануванні: 614 року перси, яких вів цар Хозрой, **напали на Святу Землю**, поруйнували базиліки Гробу Господнього та Воскресіння, а знаючи, яку цінність становить хрест Ісуса для християн усього світу, забрали його з собою. Святиня повернулася 628 року, як одна з умов мирного договору, укладеного імператором Іраклієм, який переміг Хозроя в битві.

Недоброзичливці Церкви інколи кажуть, що якби зібрати докупи всі часточки Хреста Господнього, розіслані по світу, то назбиралось би на три хрести. Достовірність деяких часточок стало справді важко з'ясувати з плином часу, оскільки ще за св.Кирила Єрусалимського (†387) шановану реліквію розібрали на частинки й розіслали по храмах. Певною мірою, таке «розсіяння хреста» означає також і його збереження.

Найбільшу за розміром частину Хреста Господнього має на сьогодні храм св. Гудули в Брюсселі. В Римі зберігається часточка, яку імператори колись носили на грудях під час найбільших урочистостей. Серед скарбів паризької катедри Нотр-Дам є часточка Хреста, подарована колись польською королевою Анною Гонзага. У Польщі серед усіх храмів найбільша частка Хреста знаходиться в костелі домініканців у Любліні. В Україні теж є реліквії Хреста Господнього, одна з яких перебуватиме на парафіях перемишлянського району в часі молитовного марафону.

Розпорядок «Молитовної естафети»: 03-05 - с. Вовків
05-07 - с. Костенів с. Білка
07-10 - с. Осталовичі, Росохи, с. Добряничі
10-12 - с. Тучне, Прибин
12-14 - с. Кореличі

Благодійний фонд блаженого Омеляна Ковча

ІСТОРІЯ ДЛЯ ДУШІ

... я не довіряю освіченості

Один директор школи посилав цей лист кожному вчителю, якого брав на роботу:

«Шановний вчитель!

Я пережив концтабір, мої очі бачили те, чого не повинен бачити жодна людина: - Як вчені інженери будують газові камери;

- Як кваліфіковані лікарі отруюють дітей;
- Як навчені медсестри вбивають немовлят;
- Як випускники вищих навчальних закладів розстрілюють і спалюють дітей і жінок ...

Тому я не довіряю освіченості.

Я прошу вас: допомагайте учням стати людьми. Ваші зусилля ніколи не повинні призвести до появи вчених чудовиськ, тренованих психопатів, утворених Ейхману.

Читання, письмо, арифметика важливі тільки тоді, коли допомагають нашим дітям стати більш людяними.

ПОСТАТЬ

Сестра Олімпія

«За віру, за справу Божу ми терпимо, а що може бути краще за це...»

23 січня 1952 року в далекому російському поселенні Харськ відійшла у вічність від недуг і терпінь сестра-монахиня Олімпія Біда, яка стала символом глибокої злуки з Христом як у житті, так і у смерті. Ця преподобномучениця стала однією із тих блаженних подвижників Божих, які 27 червня 2001 року були беатифіковані Святішим Отцем Іваном Павлом II під час його візиту до України. А поселення Харськ, якого навіть на карті немає, стало відомим місцем паломництва: на цвинтарі, де було поховано замордованих за свою непохитну віру українських монахинь Олімпію та Лаврентію, стоять хрест, пам'ятник і фігура Матері Божої — неначе і нині блаженні мучениці далеко від рідної землі «продовжують давати місію» Добра, Любові і Милосердя. Як же сестри-служебниці опинилися серед лісів та боліт у холодному, суворому чужому Томському краї?

10 травня 1903 року в селі Цеблів на Сокальщині у подружжя Олексія та Ганни Біди народилася дівчинка, якій при хрещенні дали ім'я Ольга. У цьому селі вона росла разом із братом Володимиром та сестричками Наталею і Євою, вчила із мамою молитви, закінчила чотири класи початкової школи.

А коли дівчині виповнився 21 рік, вона зголосилася до спільноти сестер, організованої ще у 1898 р. парохом сіл Цеблів та Жужель отцем Кирилом Селецьким — одним із найактивніших священиків Галичини на зламі XIX-XX століть: він першим переклав українською мовою катехизм і адаптував його для дітей; створював освітні, господарські товариства, а також товариства тверезості, дитячі захоронки (садочки); був відомим публіцистом і друкував свої твори на теми духовності і суспільного життя у часописах «Прапор», «Нива», «Душпастир», «Посланник» та ін.; став співзасновником нових сестринських спільнот — Згромадження сестер-служебниць Непорочної Діви Марії та Згромадження сестер святого Йосифа Обручника Пресвятої Діви Марії (під опікою отців-редемптористів). Саме остання із названих монаша спільнота, покликана поширювати благочестя святого Йосифа, творити милосердя ближнім (зокрема піклуватися про дітей, сиріт, хворих), дбати про красу Божих храмів, і прийняла юну Ольгу Біду.

Облечини відбулися 26 червня 1925 року. Нова сестра, яка отримала ім'я Олімпія, чемно виконувала усі доручення, намагалася зрозуміти потреби і переживання опікуваних нею дітей, аби бути їм доброю вихователькою і духовним провідником.

Після новіціяту сестра Олімпія переїхала до сусіднього села Жужель, де опікувалася дівчатами-підлітками, які жили у монастирському домі, а вчитися ходили до школи міста Белз. Згодом п'ятеро із дванадцяти підопічних молодої сестри за прикладом своєї наставниці зголосилися стати монахинями Згромадження св. Йосифа Обручника.

23 червня 1933 року, на празник Серця Христового, сестра Олімпія склала довічні обіти. У 1936-1938 роках вона перебувала в с. Заболотці поблизу міста Радимно Ярославського повіту — на теренах Надсяння. Її головним обов'язком було стежити за порядком у місцевому храмі, а якщо священик мав справи на основній парафії, у сусідньому селі, то монахині разом із вірянами самі проводили молебні. Сестра Олімпія гарно вишивала, знала музичну грамоту і навчала молодь та дітей церковних пісень, вони разом виготовляли прикраси з паперу, займалися рукоділлям, читали релігійну літературу, спільно молилися.

> **Уповноважені урядовці нової влади наголошували на необхідності ліквідувати до 1950 року усі греко-католицькі монастирі як «центри групування ворожих сил проти Радянської влади», а монахів «повернути до нормального трудового життя**

Від 1938 року сестра Олімпія — настоятелька монашого дому в Хирові на Старосамбірщині. Прекрасний організатор, добра, жертовна, справедлива і терпелива, вона уміло керувала життям спільноти, заохочувала до щирої молитви інших. Значну увагу приділяла насамперед праці у захоронках, де діти вивчали катехизм, релігійні та народні пісні, організовували ігри, вистави й вертепи, ходили до лісу по лікарські трави. Сестра Олімпія готувала для дітей обіди.

Монахині вигадували різні методи, щоб залучити дітей до спільної молитви у храмі, заохотити до побожного життя. Одне із таких заохочень — квіти лілії, які отримували дітлахи, котрі першими приходили до церкви на «маївку». А підготувавши юних підопічних до таїнств Покаяння та Пресвятої Євхаристії, після Божественної Літургії сестри-служебниці влаштовували сільським дітям справжнє святкове частування з булочками, какао, фруктами.

Мешканки монашого дому, і коли дбали про місцевих дітей, і коли лікували хворих та молилися за них, були цілком безкорисливими. Однак люди, як могли, віддячували «сестрам-цілителькам»: хтось приносив молоко, хтось городину, а хто й допомагав прибирати подвір'я...

У 1939 році розпочалися масові арешти... Сестри заопікувалися тими родинами, які постраждали від репресій, допомагали осиротілим домівкам продуктами і медикаментами, розраджували. Всім, що мали, ділилися з бідними багатодітними сім'ями і в часи воєнного лихоліття, коли панував голод.

Церкву в Хирові закрили у 1944 році. І монахині, хоч самі потерпали від свавілля нової влади — переслідувань, погроз, навіть жорстоких убивств (у той час убито сестру Євдокію Шурму у с. Хлівчани на Сокальщині, сестру Єлену Логин у с. Заболотці) — допомагали вірянам виживати у страшних безбожницьких умовах.

Після масових арештів ієрархів, монахів, вірних УГКЦ у 1945 році та після Львівського псевдособору 1946 року Українська Греко-Католицька Церква була змушена перейти у підпілля. Уповноважені урядовці нової влади наголошували на необхідності ліквідувати до 1950 року усі греко-католицькі монастирі як «центри групування ворожих сил проти Радянської влади», а монахів «повернути до нормального трудового життя».

За сестрами, як за «носіями реакційних настроїв», постійно стежили, навідувались до монастиря у Хирові з обшуками, а фактично обкрадали його, погрожували розправою і вмовляли зректися «того життя з Богом». Відчуваючи, що настав час важких випробувань та особливого свідчення Христа, сестри-служебниці під проводом своєї настоятельки Олімпії Біди і далі збирали людей на молитву, готували дітей до таїнств Покаяння та Пресвятої Євхаристії, допомагали потребуючим. Так у архівній справі, яка вже помалу формувалася владою на «соціально чужу» сестру Олімпію, з'явилася довідка про те, що вона разом з іншими сестрами «в період возз'єднання греко-католицької церкви з російською православною церквою від переходу на православ'я категорично відмовилися і проводили агітаційну роботу серед активу вірних про відмову від об'єднання». Тодішня влада офіційною довідкою сама засвідчує непохитну позицію фізично слабких, але таких сильних духом і своєю вірою сестер-служебниць.

Продовження на ст. 4

ДУХОВНІСТЬ

Хто він - Християнин?

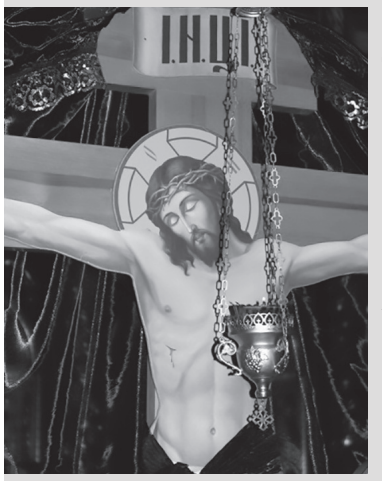

Слово «християнин» походить від слова «ХРИСТОС», що означає помазаник, назначений. Саме так римські чиновники називали послідовників Христа, яких вважали сектою. Спочатку члени цієї так званої «секти» називали себе братами, пізніше — учнями і, врешті, вірними послідовниками ГНІХ. Апостол Петро говорить: «..нехай ніхто не соромиться, а як християнин — прославляє Бога цим ім'ям» (Пт. 4,16). Саме християнин, найперше прикладом власного життя, повинен свідчити, що ХРИСТОС — СПАСИТЕЛЬ світу (наша допомога один одному). Християнин — це немов би другий Христос. Ап. Павло каже: «Ми ж посли замість Христа, ніби сам Бог напоумляє через нас...». Тобто, кожен з нас, християн, повинен наслідувати ІСУСА ХРИСТА і допомагати пізнати ЙОГО іншим. Той, хто вірить у ХРИСТА, хто вірить у те, що ВІН є Спасителем, заслуговує на наступні дари:

1) Прощення гріхів — це те, без чого ми не можемо потрапити до ЦАРСТВА НЕБЕСНОГО і чого ми не можемо отримати, якщо не будемо прощати іншим;

2) Примирення з Богом — бо саме ВІН прощає нам гріхи, якщо ми перепросимо за них у НЬОГО;

3) Стає громадянином Царства Божого — бо туди можуть потрапити лише ті, хто отримав 1 і 2;

4) Стає дитиною Божою — бо цей зв'язок втрачається, коли ми грішимо;

5) Отримує Божу силу, ласку й благодать — без цього є дуже важко жити у світі;

6) Має доступ до Божої скарбниці — споживання Тіла і Крові ГНІХ, а також отримання найціннішого дару — потрапити до ЦАРСТВА НЕБЕСНОГО;

7) Отримує запевнення, що воскресне до життя вічного — тобто, що помре лише наше тіло, а душа наша буде жити вічно, бо саме таким є її призначення.

Чи охрещений вже є християнином?

Охрещені діти отримували благословення через віру батьків, але ставали вповні християнами у свідомому віці, коли самі потверджували свою віру. БОГ, через молитву батьків, простягає дитині Свою руку. І таким чином вона є представлена в Божому Царстві (3.4). Та, нажаль, багато людей, які прийняли Тайну Хрещення, ведуть таке життя, яке не відповідає життю справжнього християнина. Але Христос є милосердний і у кожній хвилині хоче допомогти людині подолати гріх через покаяння (жаль) і прощення. Тож батьки мають обов'язок дбати про духовний зріст своїх дітей.

Чи та людина, яка ходить до Церкви є справжнім християнином?

Часто люди вважають, що присутність на Літургії є достатньою, щоб отримати вічне життя і щастя у небі. Але у такому випадку Бог є нашим Господом лише 2 години, а решта життя проходить у служінні не Творцеві, Який віддав Своє життя через любов до нас, а дияволу,який зводить нас зі стежки Богоугодного життя. На це ап. Петро говорить: «..Ви стали учасниками Божої природи, уникнувши зіпсуття, яке пожадливістю розповсюдилося у світі» (2 Пт. 1:4). Тож ми мусимо завжди просити у Господа ласки, щоб наше життя було правдиво християнським.

Молитва у християнському житті

Молитва — це найперше розмова з Богом. Але молитва є також даром Божим для людини, бо давши їй можливість молитися Господь проклав міст між людиною і Собою, через який ми можемо єднатись з Ним. Коли Господь говорить нам: «Моліться» - це означає, що Він хоче нас слухати і допомагати у важких хвилинах життя. Людина повинна молитися з вірою у те, що Бог, як люблячий Батько, вислухає її. Молитися вірою означає також довіряти Господові і довіряючи приймати всі слова за щиру правду.

Своєю смертю на хресті ІСУС дає нам зрозуміти, що коли ми молимося то наче входимо у зал Всемогутнього Бога, який тримає на своїй долоні Всесвіт. Промовляючи слова «В ім'я Отця і Сина і Святого Духа» ми встаємо перед лице Бога, щоб славити Його, дякувати Йому, просити милості і ласк. Святе Письмо говорить, що всякий добрий дар є тільки у Нього (БОГА). Людина, яка молиться без віри поводиться як невіруюча. У такому випадку її молитва стає ніби виконуванням обов'язку. Це приводить до того, що з часом молитва відмирає і зводиться до виконування однохвилинного обов'язку. Така молитва не приносить ні слави Богові ні користі для самої людини і стає порушенням другої заповіді, яка наказує не промовляти надаремно ім'я Господа. Не віруючи Богові про серйозність молитви ми поводимося як чоловік що входить до весільного залу без весільної одежі. Щоб обдарувати людину Своєю ласкою Господь не вимагає надмірних зусиль, але тільки, щоб людина просила про це і прагнула життя з Богом-Творцем всім серцем.

У Новому Завіті найдосконалішим прикладом молитви є синівська молитва Ісуса, який Своєю згодою на страждання для відкуплення людського роду виконує завжди і в усьому волю Отця.

о. Ярослав Кондратик

ПОСТАТЬ

Сестра Олімпія

Продовження. поч на ст.3

У березні 1950 року, коли сестри повертались із костелу в Добромилі, їм зв'язали руки, заштовхали у машину та повезли до в'язниці. Збережений до наших днів документ від 24 березня 1950 року свідчить про те, що Ольгу Олексіївну Біду вирішено «відіслати у віддалені місця Радянського Союзу, майно конфіскувати». І хоча сестра Олімпія заперечувала «антирадянську діяльність», зокрема свою причетність до вбивства радянського письменника Ярослава Галана наприкінці 1949 року та співпрацю з підпіллям ОУН, знайшлися «свідки» для «підтвердження» її «протиправних дій». Однак цього разу сестрам вдалося уникнути арешту за «шиту білими нитками» абсурдну кримінальну справу. Нереально було навіть цинічній безбожницькій владі позиціонувати монахинь як убивць.

Працівники НКВС чинять провокації, зокрема напад на монастирський дім у квітні 1950 року. Сестра Лаврентія, яка мешкала разом із сестрою Олімпією, врятувалася втечею через вікно і заховалася у кущах. Під дощем вночі солдати проколювали багнетами кожен кущ, шукаючи втікачку, але, на диво, не знайшли. Аж над ранок сестра Лаврентія, промокла до нитки, знесилена і хвора, повернулася у дім...

А сестри-служебниці не полишають Божих справ, підпільно проводять богослужіння на місцевому цвинтарі, бо священика уже заарештовано. Там же, у каплиці цвинтаря, у квітні на очах у понад сотні людей енкавеесівці у цивільному одязі оточили та повели у свій штаб сестер Олімпію, Лаврентію, Гликерію, які, попереджені дітьми «на варті», після молитви встигли швидко зняти з престолу хрест, підсвічники та обрус і передати місцевій мешканці. І цього разу переслідувачам забракло доказів «протиправної діяльності» сестер для їхнього арешту.

У травні до монашого дому в Хирові приїхала група працівників НКВС. Вони викинули всі речі з хати і навіть з горища, а монахинь в габітах посадили у машину і повезли у в'язницю в Борислав. Забрали навіть сестру Лаврентію, яка після ночі переслідувань під дощем захворіла на сухоти і лежала в ліжку.

У тюрмі сестри були змушені їсти те, що встигли прихопити з собою, бо ніхто їх не годував, лише через два тижні їм почали видавати воду і хліб. Монахині перебували в переповненій в'язниці не лише надголодь, а й у жахливих антисанітарних умовах, спали на цементі, підстеливши якісь речі, почергово опікувались важкохворою сестрою Лаврентією. А ще постійно молилися разом з іншими заарештованими черницями та священиками, які служили в ув'язненні Божественну Літургію. У бориславській тюрмі сестра Олімпія провела близько шести тижнів — стільки часу знадобилося енкавеесівцям, щоб винести вирок.

А далі — дорога на Сибір... Сестра Лаврентія категорично відмовилась від того, щоб сестра Олімпія просила «суддів» не відправляти її, невиліковно хвору, в табір: «... як Ви їдете — і я з Вами, легше мені буде умирати при Вас, як при чужих». Тоді сестра Олімпія написала прохання. щоб їм — сестрам-служебницям Глікерії, Лаврентії, Ареті, Мокрині та Олімпії — хоч дозволили їхати разом у одному вагоні, тому що сестра Лаврентія потребує догляду. Енкавеесівці «змилосердилися» — дозволили...

У товарні вагони з одним лише віконечком напихали стільки людей, скільки могло уміститися. Бруд, темінь, задуха, брак їжі і води призводили до смерті 30-40 людей щодня. А дорога до Сибіру була дуже довгою... Кілька разів здавалося, що сестра Лаврентія помирає, вона вже і прощалася з іншими черницями, але сестра Олімпія молилася і просила Матір Божу та св. Йосифа не допустити смерті монахині у дорозі. Так і прибули до Томська. Звідти — добу пароплавом до Черкесова, де чотири дні черниці чекали подальшого призначення у підсобне господарство в поселенні Харськ (за 19 км від Томська), туди діставалися катером. Хвору сестру Лаврентію, із гарячкою, закутану в перини, допомагали нести добрі люди.

Спочатку оселилися у школі, а відтак самотужки почали шукати житло серед поселенців. Охочих прийняти їх до себе не було, можливо, через важкохвору сестру Лаврентію. Та все ж одна сім'я росіян-виселенців погодилася дати черницям притулок, віддавши кімнату у невеличкій хатині; як писала із заслання сестра Олімпія, «ізбутку маємо таку, як Ісусова стаєнка».. За збитою з дощок перегородкою лежав паралізований господар оселі, який безупинно лихословив і нарікав на свою тяжку долю. Монахині не могли звикнути до постійної лайки, тож сестра Олімпія запропонувала молитися за цього чоловіка і жертвувати свої терпіння за його навернення. Невдовзі хворий чоловік змінився: заспокоївся, став терплячим і в мирі довікував.

Сестра Олімпія працювала на підсобному господарстві поблизу хати, щоб доглядати хвору сестру Лаврентію. Вирощувала у суворому кліматі картоплю, капусту, огірки, моркву, горох, часник. Раділа у листах на батьківщину доброму урожаю. Водночас продовжувала виконувати обов'язки настоятельки: сестри збиралися по суботах та неділях на спільні молитви (мали з собою молитвослови), намагалися виконувати монаший устав. Син господаря оселі дуже дивувався надзвичайному аскетизмові, гідності, жертовності та молитовному подвигові монахинь.

У Харську до сестер, як і раніше в Україні, приходили діти на спільні молитви, бесіди про Христа і Пресвяту Богородицю, по духовну науку і розраду.

Час від часу з району навідувався комендант для контролю за довічно засланими у цю глушину спецпоселенцями.

Через якийсь час занедужала і сестра Олімпія: болі в шлунку, запалення кульшового суглоба. Взимку нестерпно допікав холод — надворі майже 40-градусний мороз, у хаті теж зимнота. Та сестра Олімпія не нарікала і не впадала у відчай, бо бачила в усьому Боже Провидіння: «Божа Всемогучість, Боже Провидіння не дасть своїм діткам пропасти на чужині, бо Він є з нами і тут, ... між тими лісами і водами, не забуває за нас». У іншому листі сестра Олімпія писала: «...нічого нам не закидали, лише одно: що ми є католицькими монахинями; одно знаємо, що за віру і за справу Божу ми терпимо, чи може бути краще терпіння як це, ніколи... І не тоді, коли нам добре, але тоді, коли гірко, скажімо: «Богу слава за все».

Сестра Олімпія не дожила на чужині навіть до свого 49-річчя, померла через півроку після смерті сестри Лаврентії. На цвинтарі у Харську так і стояли поряд два високі хрести на місці поховання монахинь.

2002 року сестри Згромадження св. Йосифа ОПДМ вирішили віднайти могили блаженних сестер Олімпії та Лаврентії і привезти їхні останки в Україну. Орієнтирами у пошуку були хіба що відтворений із пам›яті сестрою Гликерою опис місцевості та фото з похорону однієї із черниць. В умовах весняного бездоріжжя тайги, трясовини безмежних боліт, безлюддя та глушини, де годі знайти хоч якесь пальне, — у монахинь-членів пошукової експедиції була надія на молитву і віра в допомогу блаженних сестер Олімпії та Лаврентії. І, як згадували очевидці, сталося справжнє диво: під'їхала машина, і водій запропонував солярку. А почувши коротку розповідь про суть проблеми, додав: «Розумію... Ви з неба...».

25 червня 2006 року віднайдені та ідентифіковані мощі блаженних мучениць Олімпії та Лаврентії було виставлено для молитовного почитання в монастирській каплиці Головного дому сестер Згромадження св. Йосифа Обручника у Львові. Так блаженним мученицям за віру Христову новітнього часу вдалося по смерті повернутися в рідну Україну, залишивши разом з тим у далекій глухій чужині пам'ять про свою мужність і жертовність та перетворивши місце колишнього ув'язнення у місійне місце поклоніння величі людського духу та незламності віри.

А тим із нас, хто не може відучитися нарікати на будь-що у своєму житті (мовляв, продукти дорогі, зарплата низька, діти нечемні, сусіди заздрісні і т. п.) варто час від часу згадувати про терпіння блаженних мучеників, серед яких були і ці дві тендітні жінки-світочі віри. Якими мізерними видадуться тоді усі наші проблеми...

За матеріалами книги О.Жаровської

«Випробувані, як золото в горнилі»

Наталія Гавінська

РОЗДУМИ

Вавилон і Літургія

«і дай нам єдиним серцем і устами славити й оспівувати пречисте і величне ім'я ...»

“ У давнину людина сподівається на вежу створену своїми руками, як на пристань спасіння. Літургійна молитва будує вежу, яка рятує не від Божого Гніву і від гріха у світі.

Сьогодні хочу запропонувати читачам розважити над виголосом священика у святій літургії: «і дай нам єдиним серцем і устами славити й оспівувати пречисте і величне ім'я ...». Цей виголос є кульмінацією поминань святої літургії і спрямований на створення єдиного організму із єдиним серцем і устами для прослави Бога.

Для кращого розуміння слів із літургії давайте здійснимо подорож до минулого, та пригадаємо історію про Вавилон. Книга буття зображає древній народ Вавилону сильним і могутнім, якому підвладні всі задуми серед яких - грандіозний проект велетенська вежа, мета якої врятувати грішний народ у разі повторного потопу. Вавилоняни будували втечу від Бога і Його справедливості. Автори книги Буття описують Боже схвилювання «...це щойно початок їхньої праці: тож що вони не задумають, не буде їм важко зробити.» (Бт. 11.6), при чому розкривають секрет сили вавилонського народу: «Оце вони один народ і мова в них усіх одна...» (Бт.11.6). Для того аби завадити лихим намірам вавилонян Бог накладає антиномічне покарання - мішає єдину мову: «Отож зійдімо наниз і помішаймо там їх мову, щоб не розуміли одне одного.» (Бт.11.6). Як наслідок весь згуртований народ, що був наче єдиний організм розпорошується по всій землі.

В цій частині святої літургії зокрема при виголосі: «І дай нам єдиними устами і єдиним серцем славити й оспівувати пре чесне і величне ім'я Твоє, Отця, і Сина І Святого Духа, нині і повсякчас, і на віки віків.» відображаено відродження гармонії стосунків Бога і людини зруйнованих у Сарозавітній події. У давнину людина сподівається на вежу створену своїми руками, як на пристань спасіння. Літургійна молитва будує вежу, яка рятує не від Божого Гніву і від гріха у світі. У час великого Вавилону народ розпорошився по всій землі втратив єдину мову, уста і серце, у літургії розсіяний християнин по всій землі єднається у спільній молитві у єдиний організм із одним серцем і устами.

о. Олег Федишин

СВЯТО

Стрітення ГНІХ

Свято Стрітення Господнього встановлене на згадку про жертвування Марією та Йосипом їх первородного сина, Ісуса, в єрусалимському храмі.

2 лютого відзначається також День Богопосвяченого Життя. Богопосвячені особи, подібно як Ісус в єрусалимському храмі, жертвують своє життя виключно на служіння Богу.

Згідно з Євангелієм, Марія та Йосип, за законом Мойсея, жертвують свого первородного сина — Ісуса, Богу в храмі. Тоді також Симеон виголосив пророцтво, називаючи Ісуса «Світлом для об'явлення язичникам і славою (...) Ізраїля». Тому це свято багате на символіку світла.

У Єрусалимі, де Стрітення Господнє відзначалося вже в IV ст., святкування проводилися зазвичай вночі — влаштовувалися урочисті процесії зі свічками. Літургійну дату свята визначає дата закінчення часу очищення Марії після народження дитяти.

В Західній Церкві свято було введено в VII ст. У Римі цього дня відбувалася найстарша марійна процесія, учасники якої несли запалені свічки. Правдоподібно ця процесія до найбільшого римського санктуарія — базиліки св. Марії Маджоре — надала Господньому святу марійний характер.

З десятого століття з'являється обряд благословення свічок, який ще більше підкреслює і збагачує символіку світла. Вона пов'язана безпосередньо з великоднім пасхалом, який виражає перемогу над смертю, гріхом і сатаною.

Жертвування Ісуса означає початок нового завіту і нового священства, в якому Син Божий сам є Храмом, Священиком і Жертвою. Суть цього свята підкреслює універсальність спасіння, яке поширюється на всі народи.

Джерело: CREDO